

Cant espiritual

(arran de terra)

A Joan Maragall

i a Josep Palau i Fabre

(in memoriam)

Si el món ja és tan obscè,
Senyor, si el miro
sense la teva pau,
¿com vols que no desitgi
una altra vida?

La malaltia terminal d'un jove,
la fam i el fred dels pobres,
la soledat dels vells,
la niciesa dels homes...
A quin joc jugues, Déu?

Amb tot, estic gelós
del cos que m'has donat
i el cor que s'hi mou sempre,
i sóc tan egoista
que temo molt la mort.

Però ni aquest cel blau,
ni el mar immens,
ni el sol que pertot brilla
són suficients per
acceptar el teu joc.

Hi ha tants pocs moments,
Senyor, de cada dia
que desitgi aturar
dins del meu cor!
Ja ho veus si sóc covard.

M'agradaria veure
la teva petja viva
arreu. Millor no fer-ho:
seria un panteisme
grotesc i vergonyant.

I no em consola pas
saber que tu comprens
la meva incomprensió.
Jo tot just sóc un home.
Tu, diuen que ets immens.

No esperis, Déu, que arribi
aquella hora de temença
per revelar la teva
immensurable faç.
Mostra't ara, Senyor.

Avui sóc massa vell
per acceptar callat
el teu joc de titelles
i sóc massa petit
per no morir de por.

I si no et semblo digne
de copsar cap besllum
dels teus estranys designis,
¿me'n faràs, Déu justíssim,
una culpa més enllà?

***